

CSUKA ZOLTÁN

KÉT KORSZERŰ KÖNYÖRGÉS

BÉKESSÉGÉRT

A kontinensek fölött szanaszéjjel
szuperszonikus sárkányok
békét mennydörögnek,
versenyre kelnek a szónokokkal,
percenként hasítják szét az eget kárpitját,
bíborló tüzes farkukat húzzák maguk után,
kettérepesztik a dobhártyákat,
az iszonyat vonóját csattogtatják végig
az idegpályákon,
s diribdarabra zúzzák
a békés pihenésre vágyó dolgozók álmát.
Meghágják a föllegek kancáit,
s tűzokádó farkukkal
élet helyett halált nemzenek.
Rettentő dőrejjel szökellnek át
a hanghatárokon.
Szavukra nyálát csorgatva
fut hozzám kutyám,
egész testében remeg,
beszélni nem tud,
mégis tudtomra adja
véleményét a homo sapiensről
és középkori boszorkánykonyhájáról.
Szemből a tébolyos égbolt tükröződik,
amelyen szennyé válik
az emberi tudás.
Reszketve simul hozzám
a szegény állat,
de kihez simuljak én,
akinek tudatosan szétroncsolt idegrendszerében
Vörösmarty jajszava
csap fel újra a csillagokra:
»Ki dörömböl az ég boltozatján,
Mi zokog, mint malom a pokolban? . . .«
Nincsen remény hát, csak a halott Holdban?
De hol az ész, az Ember fia hol van?

TISZTASÁGÉRT

Növekvő szenny az égen,
növekvő szenny a földön
indul, hogy öldököljön
folyók, tavak vizében,
tengerek mélységében,
lassanként már hiába
fecskek villanó szárnya,
halak gyors surranása,
a szenny csak nő, növekszik,
tajtékzik, ránk telepszik,
széjjelburjánzik hullazölden,
és tovaterjed vízben, földben,
mint rák a megtámadott testben,
tébolyult, bagzó gerjedelemben
fojtogat mindent, ami élő,
ami csak tiszta s messze fénylő,
életet, mozgást, fényt igénylő.
Egyetlen harcod van, ember,
szállj bátran harcba a szennyel,
nem fegyverrel, de türelemmel,
kitartó és nagy szeretettel.
S minden előtt, ne feledjed,
magadban győzd le a szennyet,
a tengersok, szörnyű hazugságot,
míg el nem önti egész világot,
ne más szemében keresd a szálkát,
inkább szemedben a gerendát.
Jöjjön a tűz hát, amely tisztítson,
de ne gyilkoljon és ne romboljon,
nem az atomé, a lélek tüze jöjjön,
elmét tisztítson, s ne milliókat öljön,
a Nap tüze jöjjön, mely életet támaszt,
az adott eddig is egyetlen támaszt
a felfelé törő emberiségnek,
a ki nem hunyó tiszta fénynek,
a reménynek.